СКІФИ

Панмонголізм! Хоч назва дика,
Та пестить мені слух вона.
Володимир Соловйов

Мільйони — вас. Нас — тьми, і тьми, і тьми.
Потуга наша — незборима!
Так, скіфи — ми! Так, азіати — ми, —
З розкосими й захланними очима!

Що нам година, те віки — для вас!
Ми, як послужливі холопи,
Тримали щит між двох ворожих рас —
Монголів та Європи!

Віками вашого ковадла дзвін
Заглушував громи лавини,
Вам казкою страшною був загин
І Лісабона, і Мессіни*!

Ви сотні літ дивилися на Схід,
Перлини наші зором жерли,
Чекали, глумлячись, коли — в похід,
Коли гармат наставить жерла!

Ось — день прийшов! Б'є крилами біда,
Та наступає час потали,
І, може, там ростиме лобода,
Де ваші Пестуми** стояли!

Старий премудрий світе! Доки в гріб
Не впав ти від нудьги й достатку,

Спинися перед Сфінксом, як Едіп,
І древню розгадай загадку!..

Росія — Сфінкс. Печальна, і ясна,
І чорною залита кров'ю,
Вдивляється, вдивляється вона
В твій вид — з ненавистю й любов'ю!

А так любить, як любить наша кров,
Ніхто вже з вас давно не любить!
Забули ви, що в світі є любов,
Котра і спалює, і губить!

Ми любим все — студених чисел струм.
І дар видінь в душі натхненній.
Нам ясне все — і галльський гострий ум,
І хмурявий німецький геній...

Ми знаєм все — паризьких вулиць жах,
Венеціанські прохолоди.
І пахощі в цитринових лісах,
І Кельна піднебесні зводи...

Ми любим плоть — її засмагу, й смак.
І плоті млосний, смертний запах...
Чи ж винні ми, як хрусне ваш кістяк
В тяжких і ніжних наших лапах?

Ми звикли за вуздечку на скаку
Ловити лошаків огнистих,
Ламати коням спину їх важку...
Рабинь смиряти норовистих...

Прийдіть до нас! В обійми — із хуртеч
Війни жахної, в мир — з прокляття!
Допоки ще не пізно — в піхви меч,
Товариші! Ми станем — браття!

А якщо ні — чекайте горя й мсти!
І нам доступне віроломство!
В тисячоліттях буде вас клясти
Сумне, знекровлене потомство!

Ми широко в могутньому строю
Розступимось у хащу дику
Перед Європою! Ми вам свою
Покажем азіатську пику!

Ідіть усі, ідіть аж за Урал!
Ми звільнюємо поле бою
Моторів, де скрегоче інтеграл,
З монгольських дикунів ордою!

Ми вам не щит! І вже в найважчу мить
За вас не станем, як опока.
Подивимся, як смертний бій кипить,
Щілиною вузького ока!

Не рушимось, як буде лютий гун
Мерців обшукувати ласо,
Міста палити, в храм вести табун,
Пекти із білих бранців м'ясо!..

Отямся, ветхий світе! Глянь — вперед!
І вслухайся в поганську ліру! —
Вона востаннє кличе на бенкет,
На братню учту праці й миру!

---

* Маються на увазі землетруси в цих містах, які дощенту їх зруйнували.
** Давньоримське місто, зруйноване сарацинами в XI ст.

Перекладач: Д. Павличко

Олександр Блок
Скіфи у перекладі Віктора Грабовського

Перекладач: Віктор Грабовський
Джерело: З газети: "Літературна Україна" 24 листопада 2005 року

Панмонголізм! Хоч слово й дике,
Та тішить мені слух воно.
Володимир Соловйов

Мільйони — вас. Нас — тьми і тьми, і тьми.
А спробуйте, зітніться з нами!
Так, скіфи — ми! Так, азіати — ми,
З розкосими й захланними очами.
Віки — для вас, годинонька — для нас.
Ми, ніби праведні холопи,
Держали щит поміж ворожих рас
Монголів і Європи!
Віки, віки кувавсь ваш чорний шал
І заглушав громів лавини,
Мов байка дика був для вас провал
І Лісабона, Мессіни!
Ви сотні літ на Схід кровили шлях,
Втішались нашими скарбами,
Вичікуючи з глумом у серцях,
Щоб край наш зародив гробами!
Що ж — час настав. Розкрилилась біда,
Віщуючи добу безчесну.

Цей день прийде! В його слідах
Всі ваші Пестуми пощезнуть!
О ветхий світе! Доки ти не згиб,
Допоки нудишся без гадки.
Прислухайся, премудрий, мов Едип,
До Сфінкса і його загадки!
Росія — Сфінкс. У радощах, журбі
Чи чорною залита кров'ю,
Вона зорить, зорить увіч тобі
Зі зненавистю із любов'ю!
Любити ж так, як любить наша кров,
Ніхто з вас вже давно не любить!
Забули ви, що в світі є любов,
Котра і спалює, і губить!
Ми любим все — холодних чисел жар
І дар божистого натхнення.
Втямки нам все — і гострий галльський жарт,
І смерковий германський геній.
Ми знаєм все — паризьких вулиць чад
І венеційські виногради,
Гаїв далеких щемний аромат
І Кельна вдушливі громади...
Ми любим плоть — на колір і на смак,
Її нудотний, смертний запах...
Чи ж винні ми, як хрусне ваш кістяк
В тяжких і ніжних наших лапах?
Ми звикли жеребцям, що, мов хорти,
Дичавіють в степах росистих,
Ламати на скаку важкі хребти
Й рабинь скоряти норовистих...
Прийдіть до нас! Із вогняних хуртеч
Воскресне хай війні прокляття!
Покіль не пізно — в піхви древній меч,
Товариші! Ми станем — браття!
А якщо ні — не ждіть ясного дня,

Бо й нам доступне віроломство!
Віки, віки — клястиме вас до пня
Нездале, хирляве потомство.
Ми — врізнобіч, по нетрях, в слушний час
Перед Європи гожим ликом
Розступимось! І вздрієте ви враз
Азійську нашу хитру пику!
Ходіть мерщій! Прошкуйте на Урал!
Ми відступаєм поле бою
Премудрості, закутій в інтеграл,
З монголів дикою ордою!
Та відтепер — ми вам уже не щит,
Самі кривавтеся боями!
Ми ж тільки здалеку на смертний спит
Вузькими зиркнемо очами.
Не зробимо й півкроку, коли враг
Роздягне ваші трупи в шанцях,
Міста сплюндрує і на пожарах,
Як м'ясо, смажитиме бранців!..
О, світе ветхий! Стямся хоч на мент!
На учту, де братерство, праця й віра,
Востаннє — на святий бенкет —
Нас варварська скликає ліра!